

Om det ändå vore ett aprilskämt

Min mor fyller snart 80 år. Hon är helt klar i sina tankar och kapabel på många sätt. Men hon är efter flera stroke halvsidigt förlamad. Min mor känner sin kropp väl, hon vet och känner igen symtom, smärta och obehag. Mor larmar till både hemtjänst och hemsjukvård att hon har urinvägsinfektion och svamp.

Ett urinprov och odling behövs. Inget händer.

Mina systrar larmar högljutt, inget händer. Hemtjänst menar att man har dialog via något digitalt system med hemsjukvård, inget händer.

Dagarna går, dagar blir till veckor.

Mina systrar ryter ifrån. Då får mor antibiotika. Det är oklart vem som ska hämta antibiotikan och av vem, Inget urinprov taget. Jag reser 60 mil för att vara på plats. Över två veckor har gått, inget urinprov, mor har smärtor, feber som kommer och går.

Mor blir sämre, förvirrad, medtagen och hon har märkbart ONT på flera ställen i och på sin redan tärda kropp. Hon larmar, hon vill bara dö om ingen hjälp snart kommer. Hon är tydlig och har en adekvat begäran om att få rätt vård. Hon lider, vi barn lider, alla samtal handlar om hur vi ska få någon att lyssna!!

Mor och hemtjänst ringer hemsjukvård, mor samtalar med hemsjukvård. Jag griper in när samtalet spårar ur. Jag anser inte att mor i sitt utsatta läge ska behöva möta arrogans eller ännu en gång behöva höra att sjuksköterskorna är hos andra sjuka, att det saknas personal, eller få höra att hon får väl åka till akuten o s v.

När jag efterfrågar vad som hänt med urinprovet så menar sköterskan att det tagits, men jag är på plats och vet att det inte stämmer. Jag vädjar att någon ska ta nödvändiga parametrar, temp, syresättning och blodtryck, samt antecknar hennes förändrade tillstånd. Syresättningen är nedsatt.

Sjuksköterskan lovar återkomma om urinprov och uppföljning av syresättning under morgondag. Mor har precis avslutat sin antibiotikakur, hon mår sämre.

Morgondagen kommer. Jag ringer för säkerhets skull MAS (medicinskt ansvarig sjuksköterska) i kommunen. För nu MÅSTE något hända! Hon lovar att chef för hemsjukvård ska ringa. Dagen fortsätter i väntan på att någon ska agera. Flera samtal senare kommer till slut en undersköterska sen eftermiddag, försent att lämna in urinprovet som nu äntligen tagits, men nu tycks ingen remiss för detta prov finnas från mors läkare.

Urinen är grumlig, mor har svår smärta och under kväll stiger febern. Mor börjar bli förvirrad. Ingen sjuksköterska har undersökt mors svampinfektion, stora röda svidande områden på kropp och underliv.

Nu är det tisdag 1 april 2025

Jag får besked att nu finns remiss om urinodling, och nu har en salva ordinerats mot svampinfektion, men det tycks osäkert när recept skrivs ut och än mer osäkert om vem som ska hämta ut den. Ett bollande mellan hemtjänst och hemsjukvård, mitt emellan ligger min mor, svårt multisjuk, halvsidigt förlamad och nu dessutom febersjuk med svåra smärtor. Hon tvingas lyssna på allt, hur alla skyller på alla. Nu ska jag försöka luska ut om ett recept finns, och traska mot ett apotek för att hämta ut en salva för en svampinfektion som ingen medicinsk kunnig har sett fysiskt eller ens på bild. Jag vill inte lämna mor ensam.

För tre veckor sen fick jag ett skriftligt dokument från ansvarig kommun på min senaste skrivelse om brister,

felbehandlingar och bristande kommunikation mellan hemtjänst, hemsjukvård och vårdcentral. Tomma ord om att nu skulle allt vara på plats och fungera, sanningen tycks vara att det blivit sämre och värre, men på det tycks det inte finnas nån bot.

Tillvaron fortsätter snurra och lilla mor mår illa, och vi står bredvid maktlösa och far illa även vi.

Jessica Rolfsdotter

den1 april 2025